

Venuše v kožichu v Divadle Petra Bezruče má na to, aby se stala dalším diváckým hitem

19.2.2022 00:01 Ladislav Vrchovský Divadlo Recenze

Divadlo Petra Bezruče uvedlo v pátek 18. února premiéru inscenace hry Davida Ivese Venuše v kožichu. Hraje se v překladu Jitky Sloupové. Režisérem inscenace je Jiří Pokorný, dramaturgyní je Anna Smrčková. Scénu a kostýmy navrhl Jan Štěpánek, pod hudbou je podepsán Michal Novinski.

Markéta Haroková a Lukáš Melník v inscenaci Venuše v kožichu.
(Foto: Martin Špelda)

Klasické dílo erotické literatury Leopolda von Sachera-Masocha Venuše v kožichu z roku 1870 bylo vydáno v České republice vydavatelstvím Volvox Globator v roce 2009. Jen o rok později spatřila světlo světa stejnojmenná a mimořádně úspěšná divadelní hra. Tu na motivy literární novely napsal jeden z nejuznávanějších současných amerických dramatiků a scénáristů David Ives. Známé je filmové zpracování Romana Polanského. Česká divadelní premiéra se v podání Prague Shakespeare Company odehrála 20. 2. 2015.

Poučka, podle které základem úspěchu každého divadelního představení je kvalitní dramatická předloha, režírovaná dobrým režisérem a hraná více než dobrými herci, je v případě Venuše v kožichu u Bezručů naplněna vrchovatě. Davis Ives napsal hru, která se čte mnohem lépe než její literární předloha. Zaujme nejen diváka v divadle, ale dokonce i pouhého čtenáře. Čtenář

dychtivě obrací stránky velmi zvědavý, co dalšího se stane mezi pouhými dvěma postavami. Divák, má-li to štěstí, že zrovna sedí v hledišti Divadla Petra Bezruče a sleduje Markétu Harokovou v roli Vandy a Lukáše Melníka jako Thomase, se má od začátku na co dívat ve strhující atmosféře trvající bez přestávky 100 minut a pak tleská ve stoje.

Z inscenace Venuše v kožichu. (Foto: Martin Špelda)

Režisér *Jiří Pokorný* opět ukázal, čeho je schopen, když je ve formě. Odvedl vynikající práci. Inscenace běží jako podle partitury, ve které jsou důmyslně propracované a patřičně seřazené změny rytmu i tempa, jednotlivé intonace v mluvním projevu, do nejmenšího detailu propracovaný pohyb postav v prostoru, zvuky, ruchy i hudba a proměny světla. Všechno dohromady však působí naprosto přirozeně a věrohodně, nikde není nic, co by rušilo diváka v jeho zaujetí. Ba právě naopak, divákovu vtažení do děje se stále stupňuje.

Zásluhu na tom mají ovšem i oba účinkující herci. Od samého začátku je vidět, že při nastudování bylo pravděpodobně režisérovi nabízeno ze strany herců mnoho různých možností uchopení jednotlivých situací, ale do tvůrčí kuchyně divák vidět nemusí, důležité je vždy hlavně to, kam inscenátoři došli a co je nakonec zviditelněno v průběhu představení.

Z inscenace Venuše v kožichu. (Foto: Martin Špelda)

Lukáš Melník překvapuje mimořádně ukázněným a propracovaným hereckým výkonem. Jestli někdo před *Venuší v kožichu* tvrdil o Melníkovi, že je hercem který se nechává často strhnout sám sebou, čímž znehodnotí postavu, kterou hraje, zde je to právě naopak. Melník dovolí svému Thomasovi jen to, aby se nechal strhnout situací, jak si to ona sama vyžaduje. Ano, nejednou vše vyústí do velmi expresivního jednání, ale vždy to končí potleskem diváků na otevřené scéně!

Melníkův Thomas je zpočátku poněkud introvertní intelektuál, dramatik, který hledá představitelku do své divadelní hry a je znechucen všemi dívkami a ženami, které přišly na konkurs. Když už půl hodiny po ukončení konkursu vběhne do sálu opožděná uchazečka o roli Vanda, chce se jí co nejrychleji zbavit. Jenže to prostě nejde. A Melník po kapkách prozrazuje, proč pomalu, ale stále více a rychleji podléhá kouzlu ženy, která vešla.

Z inscenace Venuše v kožichu. (Foto: Martin Špelda)

Podobně by se dalo hovořit o *Markétě Harokové*, která Vandu hraje. Stříhové herectví, jednou tak a hned právě naopak, ale naprosto účelně a vždy ve službě inscenace. Kontrastní způsob mluvy, pohybu, gest i mimiky, prostě herecká kreaace doslova strhující. Její bleskové přechody z roviny chování skoro vulgární do chování vysoce vybraného působí úchvatně, často i žádoucně komicky. Harokové Vanda je patřičně erotická a svůdná. Během představení je však také stále více a více záhadnější, metafyzičtější a nebezpečnější. Přesně tak, jak si to vyprávěný příběh žádá.

Kouzlo tohoto představení však tkví hlavně v dokonalé souhře obou herců. Je to téměř učebnicové herecké partnerství.

Z inscenace Venuše v kožichu. (Foto: Martin Špelda)

Zpočátku vzpomenutý Polanského film a hlavně výkony jeho dvou hereckých protagonistů, Polanského manželky Emmanuelle Seigner a Mathieua Amalrica, nasadily laťku velmi vysoko. Markéta Haroková je sice o něco krotčejší než Emmanuelle Seignerová, ale jinak oba herci od Bezručů nejsou svým filmovým předchůdcům nic dlužni. Venuše v kožichu Divadla Petra Bezruče má na to, aby se stala diváckým hitem.